

Hopo piti ihailtavan reipasta matkavauhtia, jossa muut ehtivät vain jäämään.

meäpohjaisia vaellusreittejä tai hiljaisia, pehmeitä hiekkateitä.

Hopo sai maastokavereikseen kevyitä arabeja ja kulki arvokkaasti joukon kärjessä, jos vetohevosien paikka vain sille suotiin. Ratsastusseuralaisemme hämmästelivät vanhan ruunan nopeaa käyntiä ja pitkää askelta, sillä kevyemmät kaverit joutuivat välillä aina hölkkäämään meidät kiinni käyntipätkillä. Missään tapauksessa emme olleet hidasteena seurueellemme. En voi kiistää, ettenkö olisi ollut kansallishevosestamme ylpeä.

Iso, virtava, aktiivinen Hopo

Kovin moni suomenhevonon ei ole kyseisissä maastoissa kulkenut. Alueella järjestetään joka kevät Viron ainoat FEI-tason matkaratsastuskilpailut ja maastoja pidetään vaativina jopa siihen tarkoitukseen. Mielenkiintoista oli kulkea kookkaalla suomenhevosella samoja reittejä, joilla muutama kuukausi aiemmin ottivat maailman parhaat matkaratsastajat tiimeineen mittaa toisistaan.

Meille riitti tällä kertaa vähän rauhallisempi vauhti, mutta toisiaan seuraavat ylämäet ja alamäet laittoivat kyllä hevosilta sykkeet kohoamaan ja hien pintaan. Reittien varrella olisi ollut uittamismahdollisuuksiakin, mutta siihen Hopo veti rajan, joten taivalsimme retkemme kuivin jaloin.

Hevoset herättivät paikkakunnalla mielenkiintoa aina, jos ihmisiä vas-

taan sattui tulemaan.

Hoposta paikalliset puhuvat nimityksellä ”iso hobune”. En tiedä, miten hyvin tavallinen virolainen on perillä hevosroduista, saati sitten, että tunnistaisi suomenhevosen, mutta kaikin puolin kookkaana paikalliset hevostani pitivät. Ja isäntäperheemme ihmetteli sitä, miten iäkäs hevonen voi olla niin virtava ja aktiivinen. Koetin selittää, että sellaisia juuri suomenhevokset ovat. Ja että parikymppinen suomenhevonon ei nyt vielä varsinaisesti ole vanha, vaan käyttöikä on vielä vuosia jäljellä.

Epävirallinen leirimme sujui ratsastaen, uiden sekä alueeseen ja sen nähtävyyksiin tutustuen. Täytyy sanoa, että aivan loistava tapa reissata, on ottaa hevoset mukaan ja tutustua uusiin maisemiin ratsain. Vaikka Viro on niinkin lähellä ja kulttuurimme ovat samankaltaiset, on maalla myös eksoottisia piirteitä. Pääsimme tutustumaan paikallisiin ihmisiin ja heidän elämäänsä vähän lähemmin ja iltaisin kävimme herkullisia keskusteluja isäntäperheemme kanssa. Yön hämärtyessä tuli uni aina hyvin silmään ja aamulla oli taas vuorossa uusi ratsastusretki ja paljon uusia elämyksiä.

Viimeisenä aamuna vähän haikein mielin pakkasimme hevoset autoon ja lähdimme ajelemaan taas kohti Tarttoa ja siitä Tallinnaa. Ajomatka kului ko-

Virossa Hopo sai maastokavereikseen kevyitä arabeja.

kemuksia jakaen, sirkkojen taukoamattontaa sirtystä kuunnelle ja haikaroiden pesiä bongailleen.

Tallinnassa meidät otti vastaan 38-asteen helle ja olo oli tukala niin eläimillä kuin ihmisilläkin. Onneksi lautta tarjosi helpotuksen paahteeseen. Otimme kaikki parin tunnin päiväunet ja Helsingissä ilma olikin jo huomattavasti viileämpää.

Kotona hevoset olivat, kuin eivät olisi missään olleetkaan. Ihan tyyneästi jatkoivat elämäänsä ja mitään kuivumisen, väsymisen tai jäykistymisen oireita ei ilmennyt. Annoimme niille kuitenkin viikon laidunloman. Yhteistuumin myös päätimme, että vastaava retki pitää tehdä joskus toistekin.

Nähtäväksi jää, onko Hopo seuraavallakin reissulla mukana, tekemässä suomenhevosta tunnetuksi uudessa kohteessa. Vaikka olisikin, niin tämä retki on ehdottomasti yksi meidän yhteisen taipaleemme kohokohtia.

Heidi Laurinen-Nokua